Lucian IONICĂ
AUDIENŢA

Terminasem de rostit în faţa Comandantului megaastronavei ceea ce pregătisem pe parcursul a săptămâni de-a rândul, mai întâi căutând să mă conving pe mine însumi de utilitatea unei asemenea încercări cu rezultat nesigur, apoi scriind şi rescriind cu înverşunare în nopţile de veghe singuratică acest mic discurs ce aveam să-l ţin - în faţa celui mai puternic om - aspirând nu spre forma perfectă a ideilor în sine, ci spre adecvarea la scopul propus, repetând de nenumărate ori în faţa oglinzii rotunde din cabină fiecare gest, fiecare expresie a feţei, chiar şi privire, până când vocea şi intonaţia rebelă mi s-au supus voinţei, atunci mi-am luat, în sfârşit, inima în dinţi şi m-am prezentat la Comandant. Terminasem de vorbit şi s-a făcut deodată o linişte deplină ca în visele acelea în care totul se înţelege fără de cuvinte ce par a fi de-a dreptul inutile. El stătu un timp pe gânduri, ascunzându-şi în atenţia cu care îmi cerceta memoriul caligrafiat îngrijit întristarea?, deruta?, amuzamentul?, apoi mă privi de la înălţimea funcţiei sale, sigur de sine. Se îndreptase lăsându-se puţin pe spate şi mi se adresă bonom, sfătos; un început de zâmbet i se ivi misterios în colţul buzelor, gata să dispară în orice clipă.
“Cum poţi să afirmi dumneata, tinere, că oamenii sunt diferiţi unii de alţii, că fiecare în parte este un univers întreg, infinit, inepuizabil şi că moartea unui om reprezintă sfârşitul unei lumi? Să nu ne jucăm cu cuvintele! Uită-te împrejur, la dumneata, la mine chiar, nu vezi că toţi suntem alcătuiţi în acelaşi fel, după acelaşi tipar, bun sau rău, toţi avem doi ochi, un nas, o gură, două mâini, zece degete şi aşa mai departe. Trebuie să-ţi reamintesc oare că organismele noastre sunt construite din aceiaşi aminoacizi? Ar mai fi posibilă medicina dacă nici o boală nu s-ar repeta, dacă nici un om nu ar semăna cu un altul, niciodată? În acest fel nici nu s-ar putea vorbi despre o specie umană, fiecare individ în sine ar fi o specie cu un singur reprezentant! În toată Istoria, în întreg Universul ar exista, cel mult, un singur om. Poţi să condamni, cu inima uşoară, omenirea la o astfel de dispariţie? Ia gândeşte-te!”
Ce mai puteam spune? Am plecat trecând prin nesfârşite şi întortocheate coridoare, barate din loc în loc de ecluze, pentru siguranţă, prin săli imense cu destinaţii necunoscute, iar apoi m-am pierdut în mulţimea ce roia haotic în spaţiul gol şi negru din jurul megaastronavei, fiecare cu preocupările şi problemele sale, dar identici, identici...! o
("Paradox" [nr. 7], 1981)